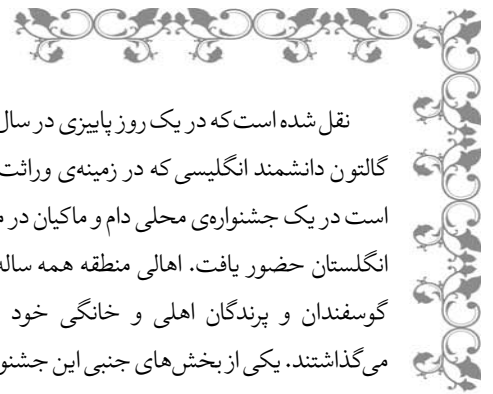

سرمقاله

خرد جمعی

می داد که با وزن واقعی گاو مورد نظر، یعنی ۱۱۹۸ پوند تنها یک پوند (کمتر از نیم کیلو) فاصله داشت.

این میانگین، به طور کمی، «خرد جمعی» یا «هوش جمعی» مردم پلیموث را مشخص می کرد. یعنی اگر این هشتصد نفر در یک نفر تجمع می شدند، تخمین آن یک نفر، این عدد می بود.

در آموزه های ملی و دینی ما ایرانیان به بهره گیری از خرد جمعی در تمامی امور شخصی و اجتماعی توصیه ی فراوان شده است که اوج آن را می توان در عبارت شریفه ی "دست خدا با جماعت است" یافت و یا در جای دیگر که خداوند متعال فرموده "شما را به مشورت با یکدیگر امر می کنم،" خداوندی که به طور مطلق بر خیر و صلاح بندگان خود آگاه است.

انجمن صنفی شرکت های اتوماسیون صنعتی (AIAC) که هم اکنون بیش از ۱۴ سال از تولد آن می گذرد و توسط یکی از فرهیخته ترین و علمی ترین اқشار کشور تشکیل شده است، تشکلی است که با هدف حمایت از توانمندی های داخلی در زمینه ی آموزش، طراحی، تولید و یکپارچه سازی سامانه های اتوماسیون صنعتی ایجاد شده است و همواره تلاش نموده است در کنار ده ها انجمن تخصصی دیگر توان علمی و فنی ایران و ایرانی را به جهانیان اثبات کند. برگزاری پانزدهمین مجمع عمومی این انجمن که در اول آبان ماه سال جاری با حضور فعال، مسؤولان و چشم گیر اعضا برگزار شد امیدهای زیادی را در دل شرکت های عضو این انجمن زنده کرد و اعضای هیأت مدیره را به تلاش هرچه بیشتر در راستای پیگیری و تحقق خواسته ها و مطالبات شرکت های عضو انجمن دلگرم نمود. خوشبختانه انجمن در مجامعی که طی دو سال گذشته برگزار نموده است شاهد همکاری بیش از پیش اعضا بوده و این موضوع باعث شده که مجمع به رغم سالیان گذشته در دور اول برگزاری به حدنصاب رسیده و رسمیت یابد. این امر خود گواهی است بر ارتقای روحیه ی مسؤولیت پذیری، همکاری و همدلی در میان اعضای AIAC و اعتماد صددرصدی آنها به بهره گیری از خرد جمعی.

وحید تیموری

نقل شده است که در یک روز پاییزی در سال ۱۹۰۶ میلادی، فرانسیس گالتون دانشمند انگلیسی که در زمینه ی وراثت دارای نظریات مشهوری است در یک جشنواره ی محلی دام و ماکیان در منطقه ی پلیموت در غرب انگلستان حضور یافت. اهالی منطقه همه ساله در این جشنواره، گاوها، گوسفندان و پرندگان اهلی و خانگی خود را به معرض دید عموم می گذاشتند. یکی از بخش های جنبی این جشنواره مسابقه های جذابی بود که برندگان آن جوایز ارزشمندی را دریافت می کردند. در مسابقه ای که آن سال با حضور گالتون برگزار شد شرکت کنندگان باید وزن یک گاو غول پیکر را حدس می زدند و در صورت دادن پاسخ صحیح جایزه ی قابل توجهی دریافت می کردند. مسابقه بدین ترتیب برگزار می شد که هر فرد در قبال پرداخت مبلغی یک برگه دریافت می کرد که علاوه بر درج مشخصات فردی خود، نظر خود را پیرامون وزن گاو مذکور نیز بر روی آن می نوشت. ۸۰۰ نفر در این مسابقه شرکت کردند که بسیاری از آنها پرورش دهنده ی دام و یا قصاب هایی بودند که سال های سال با این حیوانات سروکار داشتند و انتظار می رفت که به خوبی از پس این مسابقه برآیند. اما وقتی نتیجه ی مسابقه اعلام گردید مشخص شد که هیچ یک از شرکت کنندگان نتوانسته تخمین درستی از وزن گاو داشته باشد و جالب این جاست که اتفاقاً نزدیک ترین پاسخ ها به جواب مسابقه، از سوی افرادی داده شده بود که تخصص چندانی در این امر نداشتند. گالتون علاقه مند شد تا ببیند میانگین وزن های تخمینی اعلام شده توسط این ۸۰۰ نفر چه اندازه ای بوده است، و می خواست با این محاسبه، ثابت کند که «همه» اغلب موارد در اشتباهند. بنابراین، سراغ برگزارکننده های مسابقه رفت و فرم های شرکت در مسابقه را از آن ها قرض گرفت. ۱۳ فرم را به علت ناخوانا بودن کنار گذاشت، و تخمین ثبت شده در ۷۸۷ برگه ی دیگر را روی نمودار برد و میانگین آن ها را محاسبه کرد. حدس گالتون این بود که تخمین میانگین شرکت کنندگان، باید بسیار با وزن واقعی گاو فاصله داشته باشد، چرا که فقط چند نفر توانسته بودند وزنی نزدیک به وزن گاو را ثبت کنند و تعداد زیادی، وزن هایی بسیار دور از واقعیت را پیشنهاد کرده بودند.

اما گالتون در اشتباه بود. نتیجه ی محاسبات عدد ۱۱۹۷ پوند را نشان

